

26

En stor overraskelse

Skriptsteder: Luk. 1, 5-23. 57-68. 76-80.

Hjælp til studiet: *Den store Mester*, s. 57-59; *Fra Bibelens Skatkammer*, bind 7, s. 18-22.

Lektiens hovedtanke: Gud har en særlig opgave for hver enkelt af os.

Særlig for forældre

Gennem dette kvartal har du anledning til på en særlig måde at gøre dit barn kendt med Jesus. Dette er en af de største glæder, forældre kan opnå. Gør ved Guds hjælp Jesus levende og virkelig for dine børn.

Speciel sang: En eller to sange om da Jesus var barn.

Søndag: Kom noget muld i en lille urtepotte eller lignende. Lad barnet så et frø. Hjælp barnet til at forstå, at vi skal have omsorg såvel for planter som for vore kæledyr. Tal sammen om, hvor godt Gud har ordnet det, at forældre og familie sørger for børnene.

Mandag: Tal sammen om, hvad en mor må gøre for at passe en baby. Fortæl barnet, hvordan du har passet det. Læg vægt på den kærlighed og glæde, det også indebærer. Lav en vugge og læg en dukke i den for at illustrere Johannes.

Tirsdag: Lad om muligt dit barn se en ganske lille baby. Tal om, hvordan alting på et lille barn er meget lille, og at man må være meget forsigtig med et lille barn. Vis på en dukke, hvordan en baby skal klædes rigtig på, selv det at lægge ble på må gøres rigtigt. Lad dit barn forestille at være Zakarias, der prøver at fortælle Elisabet noget uden at kunne tale.

Onsdag: Brug denne anledning til at tale om et godt helbred. Nogle børn vil have alt for meget slik. Fortæl dem, at søde sager resulterer i dårligt helbred. Tal om de gode ting, Gud har givet os for at gøre os stærke.

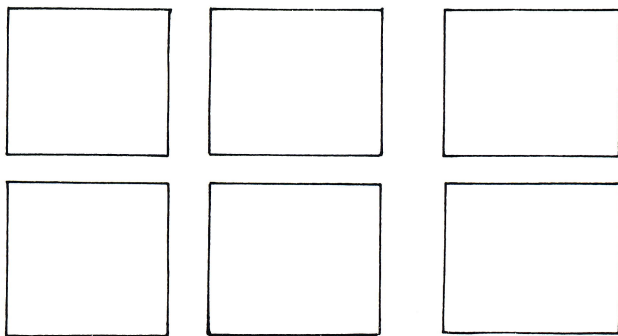
Torsdag: Udskær en engel af karton eller tyndt flamingo. Lad barnet forsyne engelens vinger og dragt med glimmer. Der bruges en farveløs lim, og guldglimmer giver det smukkeste resultat. Engelen må endelig gøre det rette indtryk, brug ikke en figur, der virker komisk eller billig.

Fredag: Ligesom engelen lærte Zakarias, hvordan han og Elisabeth skulle tage sig af deres barn, sådan lærer Gud os i Bibelen, hvad vi må gøre. Gud har en plan med vort liv. Gør hvad du kan, for at opmuntre dit barn til at finde Guds plan med dets liv.

Læs beretningen igen: Luk. 1, 5-25.

Udenadsvær: »Jeg vil lære dig og vise dig, hvor du skal gå.« Salm. 32, 8.

Farvelæg en firkant hver dag i forskellige farver. Om sabbaten indklæbes et lille billede af en fugl, en blomst, en stjerne, en sommerfugl eller et dyr i firkanten.

Lektien

Gerda og Pia legede i Gerdas sandkasse. Pludselig kom Gerda i tanker om noget. »Pia,« spurgte hun, »hvorfors kommer du ikke med til sabbatsskole?«

»Sabbatsskole?« spurgte Pia. »Hvad er det for noget?«

»Sabbatsskolen er der, hvor vi lærer om Jesus,« forklarede Gerda. »Og vi synger, og læreren fortæller historier.« Gerda var glad for at fortælle Pia alt om sabbatsskolen.

Pia så ud til at være forbavset. »Hvem er Jesus?« spurgte hun.

»Åh,« sagde Gerda, »Jesus er vor bedste ven. Han bor oppe i Himmelen.« Gerda pegede op mod himmelen.

»Vil du gerne høre nogle historier om Jesus? Min mor kan en masse historier om Jesus.«

I det samme kom mor ud af huset. »Gerda, hvem er det, jeg kan en masse historier om?« spurgte hun.

Gerda forklarede mor, at Pia ikke vidste noget om Jesus, og om mor ikke nok ville fortælle hende nogle beretninger. Selvfølgelig vil hun det. Mor satte sig ned på kanten af sandkassen.

»Pia, for at du bedre kan forstå, hvad jeg skal fortælle dig om Jesus, må vi hellere begynde med, hvad der skete, før han blev født. Først vil jeg gerne fortælle dig om hans fætter, fordi denne fætter kom til at betyde meget for Jesus.« Så fortalte mor denne beretning:

Zakarias var en præst, der kom til templet to gange hvert år for at gøre sit arbejde. En dag, da han arbejdede i templet, kom der en engel til ham.

»Du vil snart få en søn,« fortalte engelen Zakarias. »Du skal kalde ham Johannes.« Engelen fortalte også Zakarias, at drengen skulle vokse op og blive stor i Herrens øjne. Denne dreng skulle kun spise og drikke, hvad der var godt for ham. Johannes måtte være stærk, fordi han skulle fortælle folk, at de skulle være beredt for at møde Jesus, der ville komme fra Himmelen for at leve på denne jord som en lille dreng. Zakarias blev meget forbavset. Han var blevet en gammel mand, og hans kone Elisabet var også gammel. Gamle mennesker plejer ikke at få små børn.

»Hvordan kan jeg vide, at det er sandt, hvad du fortæller mig?« spurgte Zakarias engelen. Så fortalte engelen Zakarias, at Gud havde sendt ham for at fortælle om babyen. Engelen sagde: »Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn, og jeg er sendt hid for at tale til dig og bringe dig dette glædesbudskab.«

Så fortsatte engelen med at fortælle Zakarias: »Du skal blive stum og ikke kunne tale, før efter at babyen er blevet født.« Og pludselig kunne Zakarias ikke sige et ord — ikke et eneste ord. Zakarias gik ud af templet for at tale til de mennesker, som ventede der, men han kunne ingenting sige.

Så snart Zakarias var færdig med sit arbejde i templet, skyndte han sig hjem. Han måtte fortælle Elisabet, hvad engelen havde sagt, at Gud ville give dem en søn. Elisabet blev så spændt og glad! Endelig skulle hun få en baby. Hun havde set andre mødre været så glade for deres små babyer, og nu skulle hun få en, som var helt hendes egen, og som hun kunne holde af. Det havde engelen sagt.

Zakarias og Elisabet ventede i mange uger på deres baby. Elisabet havde travlt med at lave babytøj, så den lille kunne være varm og tør. Hver gang hun var færdig med noget tøj til babyen, holdt hun det op, så Zakarias kunne se det. Han nikkede for at vise, at han syntes om det, hans kone lavede. Men han kunne ikke sige et ord. Ikke et eneste ord.

Da babyen omsider blev født, var alle glade. Og allergladest var Elisabet og Zakarias.

Alle naboerne kom for at se den nye baby. De snakkede om, hvad han skulle hedde.

»Selvfølgelig,« sagde en eller anden, »skal han da hedde Zakarias efter sin far.« Elisabet smilte. »Vi vil kalde ham Johannes,« fortalte hun dem.

Men naboerne hørte ikke efter, hvad Elisabet sagde. De fortsatte med at snakke. De var sikre på, at han skulle hedde Zakarias. Elisabet rystede bare på hovedet.

»Lad os spørge hans far,« foreslog en anden nabo. De skyndte sig efter Zakarias.

Han hørte på, hvad de sagde. Så gjorde han tegn til, at han ville have noget at skrive på. Naboerne kiggede over hans skulder for at se, hvad han ville skrive.

Zakarias skrev meget omhyggeligt. »Johannes er hans navn.« De blev alle sammen forbavsedede, da de læste dette. Og så skete der noget glædeligt. Zakarias kunne tale! Hvor var han dog glad over at kunne tale igen!

Zakarias og Elisabet holdt meget af deres lille dreng. De huskede nøje på at følge den undervisning, de havde fået, om hvordan de skulle passe på ham. Gud havde en ganske særlig opgave for Johannes. Han ville, at drengen skulle vokse sig stærk og sund, så han kunne gøre den gerning, Gud havde planlagt for ham.

Johannes voksede og blev en stærk og sund dreng. Han drak aldrig nogen stærk drik, fordi han måtte have et stærkt legeme for at kunne udføre det særlige arbejde, Gud havde for ham. Johannes spiste den rette slags mad og legede de rigtige lege og fik masser af søvn. Ved disse gode vaner beredte han sig allerede som dreng til det særlige arbejde, Gud havde planlagt for ham.

Og ved du så hvad? Gud har også et særligt arbejde for dig. Når du bliver ældre, vil han vise dig, hvad det er. Men lige nu må du bede Jesus hjælpe dig. Du må spise sund mad. Du må have masser af søvn. Gud vil, at du skal være stærk til at gøre hans gerning. Og det vil du da, ikke sandt?

